

Sygn. akt III C 782/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: stażysta Paulina Kłos

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2021 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. D.**

przeciwko **Skarbowi Państwa-Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w S.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda D. D. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa-Komendanta Wojewódzkiego Policji w S. kwotę 3.600 (trzech tysięcy sześciuset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Małgorzata Janik-Białek

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 27 marca 2020 roku D. D. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w S. kwoty 25 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci godności, dobrego imienia i zdrowia poprzez zwolnienie go ze służby w Policji na podstawie przepisu art. 41 ust. 2 pkt 5 w zw. z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu D. D. podniósł, że na skutek rozkazu personalnego Komendanta Wojewódzkiego Policji w S. numer (...) z dnia 31 maja 2014 roku został zwolniony ze służby w Policji ze względu na ważny jej interes. Decyzji tej nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Jako podstawę zwolnienia ze służby przyjęto okoliczność, że w dniu 28 lipca 2013 roku powód prowadził pojazd będąc pod wpływem alkoholu. W ocenie powoda zwolnienie go z pełnienia służby w Policji nastąpiło przedwcześnie, zostało dokonane niezgodnie z przepisami ustawy o Policji oraz Konstytucją, bez rzetelnego przeanalizowania sytuacji w jakiej się znalazł i sprzecznie z przyjętą w tego typu sprawach praktyką. W ocenie powoda nie zachodziły podstawy do zwolnienia go ze służby w trybie wskazanego w decyzji przepisu art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy o Policji. Przepis ten przewiduje fakultatywną możliwość zwolnienia policjanta ze służby, gdy wymaga tego ważny interes służby. Podjęcie decyzji w tym przedmiocie winno być zatem poprzedzone rozważaniami, czy toczące się przeciwko powodowi postępowanie o wykroczenie narusza ważny interes służby i czy zwolnienie ze służby jest jedynym sposobem jego zabezpieczenia. Tymczasem w ocenie powoda nie istniał ważny interes służby, który uzasadniałby zwolnienie go ze służby. Powód został zwolniony ze służby w toku postępowania o wykroczenie, przed prawomocnym zakończeniem tego postępowania. Zgodnie z zasadą domniemania niewinności powód winien być traktowany jak osoba niewinna. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu wydanym w sprawie II W 480/13, powód został uniewinniony od zarzutu prowadzenia pojazdu po spożyciu alkoholu. Powód wzorowo

wykonywał obowiązki służbowe i był nagradzany. Wydany rozkaz personalny o zwolnieniu powoda ze służby nie jest dokumentem tajnym, a zatem jego treść była znana osobom bliskim w służbowym towarzystwie powoda. Nadto zwolnienie powoda ze służby było niezgodne z przyjętą w tego tytułu sprawach praktyką. Funkcjonariusze podejrzani o popełnienie, nawet poważnych przestępstw, byli zawieszani w pełnieniu czynności służbowych, stosownie do treści przepisu art. 39 ust. 1 ustawy o Policji. Funkcjonariuszom natomiast, u których ujawniono problem alkoholowy (np. stawienie się w miejscu pracy i pełnienie czynności służbowych pod wpływem alkoholu), proponowano terapię odwykową. W porównywalnej sytuacji powód został zatem potraktowany gorzej niż inni funkcjonariusze, co narusza wynikająca z przepisu art. 32 Konstytucji zasada równości wobec prawa.

W ocenie powoda bezpodstawne uznanie przez Komendanta Policji w S., że dopuścił się wykroczenia przed prawomocnym zakończeniem postępowania karnego w tym przedmiocie oraz podjęcie decyzji o zwolnieniu go ze służby z naruszeniem ww. przepisów ustawy o Policji oraz niezgodnie z przyjętym w danych stosunkach zwyczajami, skutkowało naruszeniem jego dóbr osobistych w postaci godności, czci, dobrego imienia oraz zdrowia. Naruszenie zasady domniemania niewinności i bezrefleksyjne przypisanie powodowi sprawstwa czynu, którego nie popełnił, realnie podważyło jego nienaganną i nieposzlakowaną opinię i autorytet wśród kolegów i koleżanek pełniących z nim służbę oraz wśród pracowników cywilnych komendy. Zdruzgotanie, jakie powód odczuł po zwolnieniu go ze służby, doprowadziło go do rozstroju zdrowia, z powodu którego zmuszony był poddać się długotrwałemu leczeniu psychiatrycznemu.

Przepis art. 417 k.c. stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zgodnie natomiast z przepisem art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Przepis art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się. W świetle treści cytowanych przepisów, przytoczone w uzasadnieniu żądania pozwu okoliczności przemawiają za zasadnością żądania zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 25 000 złotych.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Komendant Wojewódzki Policji w S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał fakt wydania rozkazu personalnego nr (...), mocą którego, na podstawie przepisu art. 41 ust. 2 pkt 5 w zw. z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji, zwolnił D. D. ze służby w Policji z dniem 31 marca 2014 roku ze względu na ważny interes służby. Zaprzeczył natomiast, aby postępowanie administracyjne w przedmiocie zwolnienia powoda ze służby zostało wszczęte bezprawnie i przedwcześnie, a także temu, aby wydana decyzja była sprzeczna z prawem i utrwaloną praktyką. Podejmowane w toku tego postępowania wobec powoda działania nie miały również charakteru dyskryminującego. Przepis art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy o Policji stanowi, że policjanta można zwolnić ze służby w przypadku, gdy wymaga tego ważny interes służby. W świetle orzecznictwa sądów administracyjnych odkodowanie zakresu znaczeniowego klauzuli generalnej „ważnego interesu służby” wymaga odwołania do treści art. 25 ust. 1 ustawy o Policji, wskazującego na szczególny charakter cech i dyspozycji funkcjonariuszy Policji. Organizacja zadań stawianych Policji oraz szczególny status funkcjonariuszy tej formacji wymaga, aby policjantami były osoby o odpowiednich kwalifikacjach merytorycznych, posiadające niezbędną zdolność fizyczną i psychiczną do służby w tej formacji. Policjanta, jako osobę zdolną do prawidłowego wykonywania obowiązków służbowych, dyskwalifikują jakiegokolwiek wątpliwości co do posiadania przez niego przynajmniej nieposzlakowanej opinii. Nie budzi wątpliwości, że podstawą zwolnienia policjanta ze służby w oparciu o ww. przesłankę może być fakt prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu lub po jego użyciu. Pozwany był zatem uprawniony do wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie zwolnienia powoda ze służby w Policji w

przypadku już samego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego, który jest społecznie piętnowany. Postępowanie karne i postępowanie administracyjne w przedmiocie zwolnienia ze służby są postępowaniami od siebie niezależnymi, a organ policji nie powinien zwlekać z wydaniem rozstrzygnięcia, gdy pozostawanie przez podejrzanego o popełnienie czynu zabronionego policjanta w służbie może negatywnie wpłynąć na postrzeganie tej jednostki. Zwolnienie ze służby na wskazanej w rozkazie personalnym podstawie prawnej może zatem nastąpić także przed zakończeniem postępowania karnego, a rozstrzygnięcie sprawy karnej pozostaje bez wpływu na decyzję w przedmiocie zwolnienia ze służby. W przypadku natomiast zakończenia postępowania karnego wyrokiem uniewinniającym, policjant może ubiegać się o wznowienie postępowania administracyjnego w przedmiocie zwolnienia go ze służby i „przywrócenia go” do służby. Powód z możliwości tych nie skorzystał. Nieuzasadnione jest również twierdzenie powoda, jakoby w sytuacji podejrzenia popełnienia przez policjanta czynu prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu zachodziły przesłanki do zawieszenia go w czynnościach służbowych w trybie przepisu art. 39 ustawy o Policji. Przepis ten nie przewiduje takiej możliwości. Powód nie wykazał również, że w ogóle doszło do naruszenia wyszczególnionych w pozwie dóbr osobistych, ani też tego, że do ich naruszenia doszło na skutek zawinonego i bezprawnego działania pozwanego.

W ocenie strony pozwanej podstawę prawną żądania pozwu winien stanowić przepis art. 416 k.c., zgodnie z treścią którego osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu.

Na rozprawie w dniu 10 grudnia 2021 roku D. D. wskazał, że roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wiąże z „określeniem, że został zwolniony za popełnienie wykroczenia” (protokół rozprawy z dnia 10 grudnia 2021 r. k. 112 verte).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. D. został przyjęty do służby w Policji z dniem 20 sierpnia 1998 roku. Przebieg służby był oceniany pozytywnie.

Niesporne, a nadto dowód:

- oceny okresowe w aktach osobowych.

W dniu 27 lipca 2013 roku D. D. udał się na Festiwal Wikingów do W.. Po przyjeździe, około godziny 14.00 – 15.00 wypił jedno piwo R. 2% o pojemności 0,5 l. Ponadto wypił nieco piwa z puszki od koleżanki. Alkohol był sprzedawany wyłącznie w tym celu wydzielonej strefie i tylko tam można było go spożywać. Poza tym powód nie pił innego alkoholu. Przez cały dzień było upalnie. Podczas przemieszczania się po terenie skansenu popijał kwas chlebowy. Był on podawany na różnych stoiskach poza strefą, w której można było nabyć alkohol, w kubkach o pojemności 0,4 - 0,5 l. D. D. wypijał średnio jeden kubek na godzinę. Kwas chlebowy nie był konfekcjonowany. Powód nie pytał o to, czy napój zawiera alkohol.

D. D. wyjeżdżał z W. po upływie około 8 godzin po wypiciu piwa. Krótco przed wyjazdem wypił kwas chlebowy. Nie rozważał, aby sprawdzić poziom alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

- zeznania świadka B. M. k. k. 76 verte – 79,

- zeznania powoda D. D. w charakterze strony k. 110 - 113.

Po wyjeździe z W., około godziny 01:00 D. D. został zatrzymany do kontroli. Badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało 0,21 mg/l alkoholu. D. D. poinformował, że około godz. 16 – 17 wypił ok. 0,7 l piwa.

Dowód:

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 7 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13,

- notatka urzędowa z dnia 28. 07. (...). k. 6 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13,
- zeznania powoda D. D. w charakterze strony k. 110 - 113.

W sierpniu 2013 roku Komenda Powiatowa Policji w K. skierowała do Sądu Rejonowego w Świnoujściu wniosek o ukaranie D. D. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie po użyciu alkoholu, tj. o czyn z art. 87 par. 1 Kodeksu wykroczeń.

W toku postępowania D. D. nie przeczył, że około godz. 16 – 17 spożył około 0,7 – 0,75 litra piwa, podniósł natomiast, że nie spodziewał się, że po północy może znajdować się w stanie po użyciu alkoholu. Po spożyciu piwa pił jedynie kwas chlebowy. Nie podziewał się, że ten napój może zawierać alkohol.

Dowód:

- wniosek o ukaranie k. 3 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13,
- oświadczenie podejrzanego o popełnienie przestępstwa k. 15 – 31 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13,
- zeznania powoda D. D. w charakterze strony k. 110 - 113.

W dniu 20 sierpnia 2013 roku D. D. poinformował Komendanta Wojewódzkiego Policji w S. o tym, że 28 lipca 2013 roku około godziny 01:00 został zatrzymany do kontroli, że badanie zawartości alkoholu we krwi wykazało 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz że został mu postawiony zarzut z art. 87 par. 1 k.w.

Dowód:

- raport z dnia 20.08.2013 r. w aktach postępowania administracyjnego.

W dniu 22 sierpnia 2013 roku Naczelnik Wydziału Kadr i (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w S. P. R. wystąpił do Komendanta Powiatowego Policji w K. o udostępnienie kopii materiałów zgromadzonych w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przeciwko D. D.. Dokumenty te wpłynęły w dniu 26 sierpnia 2013 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 22.08.2013 r. w aktach postępowania administracyjnego.

Wyrokiem nakazowym z dnia 16 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Świnoujściu uznał D. D. za winnego tego, że w dniu 28 lipca 2013 roku w godzinie 01:00 w M., na ulicy (...), prowadził samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), znajdując się po użyciu alkoholu wyrażającym się wskaźnikiem 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. wykroczenia z art. 87 par. 1 k.w.

Niesporne, a nadto dowód:

- wyrok nakazowy z dnia 16.10.2013 r. k. 36 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13.

W dniu 5 listopada 2013 roku D. D. poinformował Komendę Wojewódzką Policji w S. o wydaniu przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu wyroku nakazowego z dnia 16 października 2013 roku i zamiarze jego zaskarżenia.

Dowód:

- notatka służbowa z dnia 04.11.2013 r. w aktach postępowania administracyjnego.

W dniu 6 listopada 2013 roku D. D. wniósł o skierowanie na komisję lekarską w związku z pogorszeniem stanu zdrowia.

Dowód:

- raport z dnia 06.11.2013 r. k. 168 w aktach osobowych.

W dniu 6 listopada 2013 roku Komendant Wojewódzki Policji w S. zawiadomił D. D. o wszczęciu postępowania administracyjnego w celu stwierdzenia zasadności zwolnienia go ze służby na podstawie przepisu art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji. Wszczęcie postępowania wynikało z konieczności zbadania zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 28 lipca 2013 roku, w czasie którego funkcjonariusz pozostawał w stanie po użyciu alkoholu. Pouczono D. D. o przysługiwaniu mu w prowadzonym postępowaniu wszelkich uprawnień wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności prawa do czynnego udziału w każdym jego stadium oraz do ustanowienia pełnomocnika. Nadto został pouczony o prawie do zapoznania się z aktami sprawy i składania wniosków dowodowych w siedzibie Komendy Wojewódzkiej Policji w S. przy ul. (...) w pokoju (...), w terminie 3 dni od daty otrzymania niniejszego pisma. Po tym terminie organ przystąpi do analizy akt i wyda decyzję kończącą postępowanie w I instancji.

Dowód:

- pismo z dnia 06.11.2013 r. k. 100 w aktach postępowania administracyjnego,
- pismo z dnia 15.11.2013 r. k. 102 w aktach postępowania administracyjnego.

W stosunku do funkcjonariuszy, którzy mieli problem z alkoholem nie wszczynano postępowania o zwolnienie ze służby. Dotyczyło to jedynie tych funkcjonariuszy, wobec których nie toczyło się postępowanie o przestępstwo lub wykroczenie popełnione pod wpływem alkoholu lub w stanie po użyciu alkoholu.

Dowód:

- zeznania świadka P. R. k. 98,
- zeznania świadka M. M. k. 98,
- zeznania świadka K. S. k. 99.

Prowadzenie pojazdu pod wpływem lub po użyciu alkoholu było traktowane ze szczególną surowością, a dopuszczenie się takiego czynu było traktowane jak sprzeniewierzenie się honorowi, godności i dobremu imieniu służby.

W stosunku do funkcjonariuszy, którzy prowadzili pojazd mechaniczny pod wpływem alkoholu lub po spożyciu alkoholu były prowadzone postępowania o zwolnienie ze służby. Postępowanie o zwolnienie ze służby jest niezależne od postępowania karnego w sprawie o wykroczenie lub przestępstwo. Zdarza się, że decyzje o zwolnieniu ze służby wydawane są przed zakończeniem postępowania karnego.

Dowód:

- zeznania świadka P. R. k. 98,
- zeznania świadka M. M. k. 98,
- zeznania świadka K. S. k. 99,
- zeznania świadka A. O. k. 97.

D. D. zaskarżył wyrok nakazowy sprzeciwem.

Dowód:

- sprzeciw k. 40 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13.

Od listopada 2013 roku D. D. leczył się u psychiatry z powodu zaburzeń neurastenicznych. Zgłaszał zaburzenia lękowe, stany napięcia, problemy z pamięcią, stany przygnębienia, rozdrażnienia, zmęczenie. Od dnia 23 listopada do 21 marca 2014 roku był czasowo niezdolny do służby. W okresie tym przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Dowód:

- zeznania powoda D. D. w charakterze strony k. 110 – 113,
- zaświadczenia o czasowej niezdolności do służby k. 50 – 53 w aktach SR w Świnoujściu II W 480/13.

W toku postępowania administracyjnego D. D. złożył pismo z dnia 7 grudnia 2013 roku, w którym wyjaśnił, że skutecznie zaskarżył wydany w dniu 16 października 2013 roku wyrok nakazowy i w toczącym się postępowaniu złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność retrospektywnego obliczenia zawartości alkoholu w organizmie w szczegółowo opisanym w piśmie zakresie. Wniósł o dopuszczenie w postępowaniu administracyjnym dowodu z tej opinii. Nadto wniósł o wgląd w akta sprawy.

Dowód:

- pismo z dnia 07.12.2013 r. w aktach postępowania administracyjnego.

W dniu 2 stycznia 2014 roku D. D. złożył wnioski dowodowe o złożenie dokumentów dotyczących legalizacji i kalibracji analizatora, którym wykonano badanie pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oraz certyfikatu operatora analizatora uprawniającego do przeprowadzenia badań.

Dokumenty te zostały złożone.

Dowód:

- pismo z dnia 02.01.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego,
- świadectwa w aktach postępowania administracyjnego.

Pismem z dnia 14 lutego 2014 roku poinformowano D. D. o zakończeniu postępowania administracyjnego poprzez wydanie decyzji merytorycznej w terminie do dnia 30 marca 2014 roku.

Dowód:

- pismo z dnia 14.02.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego.

W dniu 21 lutego 2014 roku poinformowano D. D. o możliwości zapoznania się z aktami postępowania administracyjnego w wybranym przez niego terminie dniu 24 lutego 2014 roku w godzinach 7: 30 – 15:30.

24 lutego 2014 roku D. D. zapoznał się z aktami postępowania administracyjnego. Stwierdził, że w aktach tych nie ma stanowiska związku zawodowego, do którego należy.

Dowód:

- notatka służbowa z dnia 21.02.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego,
- oświadczenie D. D. z dnia 24.02.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego.

W toku postępowania administracyjnego zwrócono się o wydanie opinii przez (...) Związek Zawodowy (...), do którego należy D. D..

Związek zawodowy wyraził zgodę na zwolnienie D. D. ze służby na podstawie przepisu art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy o Policji.

Dowód:

- pismo z dnia 25.02.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego,

- pismo z dnia 27.02.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego.

W dniu 11 marca 2014 roku Komendant Wojewódzki Policji w S. wydał rozkaz personalny nr (...), mocą którego, na podstawie przepisu art. 41 ust. 2 pkt 5 w zw. z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji, zwolnił D. D. ze służby w Policji z dniem 31 marca 2014 roku ze względu na ważny interes służby. Decyzji nadano rygor nadano rygor natychmiastowej wykonalności. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że w toku postępowania administracyjnego mającego na celu ustalenie zasadności zwolnienia D. D. ze służby z uwagi na jej ważny interes ustalono, że w dniu 28 lipca 2013 roku D. D. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie po użyciu alkoholu, co wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87 par. 1 Kodeksu wykroczeń. Popęlenie przez funkcjonariusza ww. wykroczenia godzi w wizerunek służby, przyczyniając się do obniżenia zaufania społecznego do Policji. Jego czyn godzi także w honor, godność i dobre imię służby. Tym samym D. D. utracił nieposzlakowaną opinię i wiarygodność niezbędną do dalszego wykonania zawodu funkcjonariusza Policji. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności ze względu na tożsamy z interesem służby ważny interes społeczny, polegający na konieczności niezwłocznego zwolnienia funkcjonariusza, który utracił nieposzlakowaną opinię, jako przymiot warunkujący pełnienie służby w Policji, a także zapewnienia niezwłocznej ochrony wizerunku, honoru, godności i dobrego imienia tej formacji.

Niesporne, a nadto dowód:

- rozkaz personalny nr (...) k. 15 – 17.

Decyzja o zwolnieniu ze służby jest załączana do akt osobowych funkcjonariusza oraz kierowana do wydziału finansowego.

Dowód:

- zeznania świadka A. O. k. 97.

Odwołanie D. D. od powyższego rozkazu dziennego zostało wniesione po upływie terminu, co zostało stwierdzone postanowieniem Komendanta Głównego Policji nr 258 z dnia 22 maja 2014 roku.

Dowód:

- odwołanie z dnia 07.04.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego,

- postanowienie KGP nr 258 z dnia 22.05.2014 r. w aktach postępowania administracyjnego.

Fakt zwolnienia D. D. ze służby z Policji oraz jego przyczyna były znane pracownikom cywilnym komendy i funkcjonariuszom współpracującym z powodem. Niedowierzali oni, że D. D. został zwolniony z powodu prowadzenia pojazdu po spożyciu alkoholu. Uważali, że zwolnienie go ze służby było niesprawiedliwe. Powód był lubiany przez współpracowników, nikt nie traktował go z powodu prowadzonego postępowania i wydanej decyzji gorzej, ani nie stosował szykan.

Dowód:

- zeznania świadka B. M. k. 76 verte – 79,

- zeznania świadka M. M. k. 98,

- zeznania świadka K. S. k. 99

D. D. czuł się rozżalony z powodu zwolnienia ze służby. Miał dobrą opinię u pracowników komendy i przełożonych, był nagradzany za pełnioną służbę. Inni funkcjonariusze mający problem alkoholowy otrzymywali pomoc od przełożonych, byli kierowani na leczenia odwykowe. Uważał, że postępowanie w sprawie o zwolnienie ze służby jest prowadzone stronniczo, a fakty ustalane były wybiórczo. To była jedna z przyczyn, która negatywnie wpłynęła na stan jego zdrowia. Miał zaburzenia snu i zachowania nerwowe, czuł się zmęczony. Nadto tym czasie zachorował jego ojciec.

Dowód:

- zeznania powoda D. D. w charakterze strony k. 110 – 113.

W okresie od 23 stycznia 2014 roku do 15 kwietnia 2014 roku D. D. przebywał na Oddziale Dziennym Psychiatrycznym Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej MSW w S. z rozpoznaniem zaburzeń neurastenicznych.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 18.

Decyzją z dnia 18 lipca 2014 roku Wojewódzka Komisja Lekarska Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w S. wydała orzeczenie o zdolności powoda do służby, w którym rozpoznano schorzenie powodujące całkowitą niezdolność do służby w postaci przewlekłego zespołu neurasteniczno – lękowego. Uznano powoda za inwalidę i zaliczono do trzeciej grupy inwalidztwa. Uznano, że inwalidztwo istnieje od 1 kwietnia 2014 roku i nie pozostaje w związku ze służbą. Inwalidztwo jest czasowe. Termin badania kontrolnego wyznaczono na lipiec 2017 roku.

Dowód:

- orzeczenie o niezdolności do służby k. 87 – 88.

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Świnoujściu uniewinnił D. D. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się 16 stycznia 2015 roku.

Dowód:

- wyrok z dnia 08.01.2015 r. k. 136 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13,

- zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności k. 141 w aktach SR w Świnoujściu sygn. akt II W 480/13.

W dniu 12 maja 2016 roku D. D. zawezwał Skarb Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w S. przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie do zapłaty kwoty 50 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za:

- naruszenie dóbr osobistych wywołane: bezpodstawnym i przedwczesnym zwolnieniem go z pełnienia czynności służbowych w Policji, uznaniem go w rozkazie personalnym nr (...) za winnego zarzucanego mu czynu, pomimo że wina jego nie została prawomocnie orzeczona i zastosowanie winna znaleźć zasada domniemania niewinności, deprecjonowaniem i umniejszaniem jego wartości w oczach innych funkcjonariuszy wspólnie z nim pełniących służbę wywołanym rozpowszechnieniem w miejscu pracy informacji o tym, że prowadził pojazd po spożyciu alkoholu,

- naruszenie zakazu dyskryminacji w zatrudnieniu polegające na zwolnieniu go z pełnienia czynności służbowych w Policji bez rozważenia możliwości zawieszenia go w pełnieniu tych czynności do czasu prawomocnego zakończenia prowadzonego przeciwko niemu postępowania o wykroczenie, pomimo że w sytuacji porównywalnej wobec innych funkcjonariuszy zasadą jest zawieszenie ich w pełnieniu czynności służbowych,

- rozstrój zdrowia spowodowany powyższymi okolicznościami, z powodu którego zmuszony był poddać się długotrwałemu leczeniu psychiatrycznemu.

Na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2016 roku nie doszło do zawarcia ugody.

Dowód:

- wniosek o zawezwanie do próby ugodowej wraz z załącznikami k. 2 – 16 akt SR Szczecin – Centrum w S. o sygn. akt IX Po 39/16,

- protokół posiedzenia z dnia 25 listopada 2016 r. k. 31 akt SR Szczecin – Centrum w S. o sygn. akt IX Po 39/16.

Orzeczeniem RKLSz (...) Komisji Lekarskiej w S. podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych z dnia 4 października 2017 roku uznano D. D. za zdolnego do służby w Policji.

Dowód:

- orzeczenie RKLSz (...) Komisji Lekarskiej w S. podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych k. 89 – 91.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powód wywodzi roszczenie z faktu wskazania w decyzji z dnia 11 marca 2014 roku o zwolnieniu ze służby w Policji, że został zwolniony za popełnienie wykroczenia polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie po użyciu alkoholu i domaga się zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci godności, dobrego imienia i zdrowia. Nadto podnosił, że prowadzenie przeciwko niemu postępowania o zwolnienie ze służby było niezgodne z obowiązującą praktyką w takich przypadkach i tym samym doszło do naruszenia równości wobec prawa.

Odpowiedzialność z tytułu naruszenia dóbr osobistych należy do kategorii ex delicto, a zatem postawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 23 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. i art. 448 k.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny, o czym stanowi przepis art. 24 § 1 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Stosownie zaś do treści przepisu art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

W świetle treści cytowanych przepisów art. 23 k.c. i art. 24 k.c. do powstania roszczenia o zadośćuczynienie pieniężnego z tytułu naruszenia dobra osobistego niezbędne jest ustalenie dobra osobistego podlegającego ochronie, o którym mowa w art. 23 k.c., jego naruszenia lub zagrożenia naruszenia i bezprawność działania sprawcy. Na pokrzywdzonym ciąży obowiązek wykazania, że jego dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, a zatem musi on określić w jakich swoich odczuciach, ewentualnie w jakich konkretnie prawem przewidzianych dobrach osobistych

został dotknięty zachowaniem się sprawcy oraz na czym polega naruszenie tej jego sfery przeżyć, a także okoliczności te udowodnić. W razie pozytywnego przesądzenia tych kwestii, konieczne jest podjęcie dalszych badań, w tym bezprawności działania, objętej domniemaniem prawnym, które powinien obalić pozwany. Sprawca naruszenia, dążąc do uwolnienia się od odpowiedzialności, powinien zatem udowodnić, że jego działanie nie miało cech bezprawności. Brak bezprawności działania nie oznacza wprawdzie braku zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego niemniej jednak wyłącza odpowiedzialność tego, kto wykazał, że nie działał bezprawnie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lutego 2017 r., I ACa 1042/16).

Sąd winien zatem w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie, winien ocenić, czy działanie lub zaniechanie pozwanego naruszcyciela było bezprawne. Wskazać przy tym należy, że wskazanie przez stronę powodową rodzaju naruszonego dobra osobistego oraz wskazanie okoliczności, z których powód wywodzi fakt ich naruszenia mieści się w granicach podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany, stosownie do treści przepisu art. 321 § 1 k.p.c. W procesie o ochronę dóbr osobistych do kompetencji sądu nie należy ustalanie faktu, do naruszenia którego jeszcze z dóbr osobistych (objętych dyspozycją art. 23 k.c.) doszło lub mogło dojść - poza wskazanymi przez powoda, jak również i to, jakie jeszcze fakty, inne niż wskazane przez powoda, mogły skutkować naruszeniem jego dóbr osobistych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd zobligowany był do rozważenia w pierwszej kolejności, czy na skutek wskazania w decyzji o zwolnieniu ze służby w Policji, że powód został zwolniony za popełnienie wykroczenia polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie po użyciu alkoholu, doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci godności, dobrego imienia i zdrowia oraz czy wszczęcie przeciwko niemu postępowania o zwolnienie ze służby i wydanie pozytywnej decyzji w tym przedmiocie stanowiło akt dyskryminacji powoda.

Ochronie w trybie przepisów art. 24 k.c. i art. 448 k.c. podlega zarówno godność osobista jak i dobre imię i zdrowie. Prawnie chroniona jest również równość wobec prawa.

Zgodnie z art. 30 Konstytucji RP przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Godność osobowa jako źródło wszelkich praw i wolności ma charakter wartości uniwersalnej, przynależnej każdemu człowiekowi z samej racji bycia istotą ludzką, bez względu na jego indywidualne właściwości. W najbardziej podstawowym znaczeniu pojęcie godności osobowej skupia się wokół takiego jej rozumienia, jak: istota człowieczeństwa, immanentna właściwość każdej osoby ludzkiej, zespół cech nadających jednostce wymiar osobowy i podmiotowy, niepowtarzalność i indywidualność każdego człowieka, jego autonomia i zdolność samostanowienia. Wynikająca z art. 30 Konstytucji RP ogólna zasada ochrony godności osobowej stanowi zarazem, jak trafnie wskazuje się w doktrynie, najbardziej ogólny konstrukt, a jednocześnie wzorzec wszystkich dóbr i wartości niematerialnych związanych z człowiekiem (dóbr osobistych). Na poziomie Konstytucji realizowana jest poprzez poszczególne konstytucyjne prawa podmiotowe: prawo do ochrony życia i integralności cielesnej (art. 38 i 39), wolność od tortur i poniżającego traktowania (art. 40), prawo do netykalności i wolności osobistej (art. 41), prawo do prywatności, ochrony czci i dobrego imienia (art. 47), wolność komunikowania się i prawo do ochrony tajemnicy korespondencji (art. 49), prawo do nienaruszalności mieszkania (art. 50), wolność sumienia i religii (art. 53), wolność twórczości artystycznej i badań naukowych (art. 73).

Dobrem osobistym wprost wymienionym w art. 23 k.c. jest cześć, która obejmuje dwa aspekty: wewnętrzny, inaczej zwany godnością osobistą, obejmującą zarówno wyobrażenie człowieka o własnej wartości i oczekiwanie na szacunek ze strony innych ludzi, oraz zewnętrzny, czyli **dobre imię**, renomę i dobrą opinię, szacunek, jakim się cieszy osoba w swoim środowisku, dobrą sławą, w tym także na gruncie społecznym i zawodowym. W wyroku z dnia 21 marca 2007 roku (I (...) 292/06) Sąd Najwyższy zdefiniował godność jako „wewnętrzne przekonania człowieka o swoim moralnym nieposzlakowaniu oraz czci (...) wyraz pozytywnego ustosunkowania się innych ludzi do wartości osobistej i społecznej określonej jednostki”. Godność człowieka konkretyzuje się zatem w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi, a miernikiem oceny, czy doszło do naruszenia godności jest przede wszystkim stanowisko tzw. opinii publicznej, będącej wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym

czasie i miejscu, zaś wzorców, które powinny stanowić docelowy punkt odniesienia dokonywanej oceny, dostarczają zapatrywania rozsądnie i uczciwie myślących ludzi. Na gruncie prawa cywilnego pojęcie czci ujmowane jest zazwyczaj szeroko i obejmuje zarówno dobro osobiste w postaci dobrego imienia (określanego jako tzw. część zewnętrzna), jak i dobro osobiste w postaci godności osobistej (określanej również jako tzw. część wewnętrzna). Naruszenie dobrego imienia polega na pomówieniu jednostki o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej albo narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego zawodu, stanowiska lub rodzaju działalności. Z kolei godność osobista konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości jednostki i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi, zaś jej naruszenie określane jest powszechnie jako zniewaga (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 lutego 2017 roku, I ACa 1935/16).

Pojęcie **zdrowia** natomiast nie zostało zdefiniowane w przepisach prawa. Opierając się na dorobku nauk medycznych, przyjmuje się, że zdrowie obejmuje sfery zdrowia fizycznego, czyli prawidłowego funkcjonowania układów i narządów organizmu, oraz zdrowia psychicznego, tzn. zdrowia umysłowego (zdolności do logicznego myślenia) i emocjonalnego, czyli zdolności do wyrażania i rozpoznawania uczuć oraz do pokonywania stanów lęku, depresji, agresji. W orzecznictwie za zdrowie uznaje się stan psychofizyczny, w jakim znajduje się człowiek, przy czym ochronie nie podlega wyabstrahowane dobre zdrowie, lecz aktualny stan organizmu, a naruszenie zdrowia polega na zmianie tego stanu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 28.01.2016 r., I ACa 863/15, LEX nr 2044458). Istotne znaczenie zdrowia jako podstawowego dobra osobistego człowieka, decydującego o rzeczywistym zakresie korzystania z innych dóbr, powoduje, że w orzecznictwie szeroko ujmuje się przypadki zagrożenia lub naruszenia zdrowia. (...) psychiczne natomiast zostało zaliczone do najbardziej cennych, podlegających ochronie prawnej wartości przynależnych każdej jednostce ludzkiej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 3.04.2014 r., I ACa 155/14, LEX nr 1551973). Wobec potrzeby szczególnie intensywnej ochrony zdrowia psychicznego, każda ingerencja w tę sferę, uczyniona bez wyraźnej zgody określonego podmiotu, została uznana za naruszającą dobra osobiste człowieka.

Wskazane zatem przez powoda dobra osobiste, do naruszenia których miało dojść na skutek zachowania pozwanego podlegają ochronie prawnej.

Powód nie udowodnił natomiast, aby na skutek wskazania w decyzji o zwolnieniu go ze służby, że nastąpiło to z powodu popełnienia wykroczenia, doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci godności osobistej i dobrego imienia.

Powód podnosił, że naruszenie zasady domniemania niewinności i bezrefleksyjne przypisanie mu sprawstwa czynu, którego nie popełnił, realnie podważyło jego nienaganną i nieposzlakowaną opinię i autorytet wśród kolegów i koleżanek pełniących z nim służbę oraz wśród pracowników cywilnych komendy.

W orzecznictwie i piśmiennictwie wskazuje się, że naturę i zakres poszczególnych dóbr osobistych wyznaczają przeważające w danym społeczeństwie zapatrywania prawne, moralne i obyczajowe. Przy ocenie zatem, czy dane zachowanie stanowi naruszenie dóbr osobistych jednostki, należy odwołać się do kryteriów obiektywnych, opartych na ustalonych w społeczeństwie ocenach i wartościach oraz utrwalonych kontekstach i odniesieniach znaczeniowych. Podstawowe znaczenie ma więc nie subiektywne odczucie krzywdy osoby zainteresowanej, lecz odwołanie się do kryteriów obiektywnych. Oznacza to uwzględnienie opinii występujących w społeczeństwie na temat tego, jak w danym czasie i miejscu ocenia się znaczenie wypowiedzi odnoszącej się do osoby, która zdaniem zainteresowanego naruszyła jego dobro osobiste. Jako naruszenia dobra osobistego nie można bowiem kwalifikować wszelkich, subiektywnie ocenianych jako niekomfortowe dla danej osoby sytuacji. Samo powstanie negatywnych odczuć lub emocji wywołane czymś działaniem nie przesądza o tym, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego. Istotny jest odbiór danej wypowiedzi czy działania przez osoby trzecie i reakcja opinii publicznej. Nie może być miarodajny wyłącznie stan uczuć oraz miara indywidualnej wrażliwości powoda. Konieczne jest tu zachowanie należytych proporcji i umiaru. Dobra osobiste są czymś szczególnie cennym, trzeba więc dążyć do zapewnienia ich ochrony w każdym przypadku, w którym odniesiony w nich uszczerbek znajduje potwierdzenie nie tylko w odczuciu samej zainteresowanej, ale i w zobiektywizowanej ocenie zewnętrznej.

Reasumując powyższe rozważania sąd, oceniając, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, powinien rozważyć, czy typowa, przeciętna osoba na miejscu pokrzywdzonego uznałaby określone działanie za naruszenie dobra osobistego oraz czy w odczuciu społecznym określone zachowanie zakwalifikowane może być jako naruszające dobra osobiste (por. wyroki Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89; z 11 marca 1997 r., III CKN 33/97; uzasadnienie wyroku z 26 października 2001 r., V CKN 195/01; uzasadnienie wyroku z 23 maja 2002 r., IV CKN 1076/00; wyrok z 5 kwietnia 2002 r., II CKN 953/00; wyrok z 22 stycznia 2014 r., III CSK 123/13). Skoro ocena faktu naruszenia dóbr osobistych ma charakter obiektywny, szczególne cechy pokrzywdzonego (np. nadwrażliwość, czy choroba psychiczna) nie są brane pod uwagę w ocenie naruszenia. Nie oznacza to jednak, że odczucia pokrzywdzonego mogą zostać całkowicie pominięte, ale z całą pewnością nie można im przypisać rozstrzygającego znaczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 kwietnia 2017 roku, I ACa 1369/14). Dotyczy to również oceny, czy doszło do naruszenia godności osobistej. Godność osobista jest sferą osobowości, która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Jednakże ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, jakim jest: stan uczuć, cześć, godność osobista, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego, ta bowiem może być szczególnie duża z uwagi na cechy osobnicze, uwarunkowania chorobowe itp. Innymi słowy, nie może to być ocena subiektywna. Ocena ta powinna być zatem zobiektywizowana, czyli uwzględniająca powszechnie przyjmowane normy postępowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 grudnia 2016 roku, VI ACa 1431/15). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 2010 r. (sygn. akt V CSK 19/10) wyjaśnił, że odwołanie się, przy ocenie czy doszło do naruszenia czci, godności i dobrego imienia powoda, do kryteriów obiektywnych, oznacza uwzględnienie opinii występującej w społeczeństwie, a nie reakcji społeczeństwa na konkretne zachowanie pozwanego. Stanowisko to opiera się na założeniu, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia takich dóbr, jak cześć człowieka, jego godność osobista i dobre imię miarodajne są przeciętne opinie ludzi rozsądnie i uczciwie myślących w środowisku, do którego należy osoba żądająca ochrony.

Zachowanie naruszające godność osoby fizycznej polegać może w szczególności na skierowaniu pejoratywnego przekazu do niej samej, zwykle bez udziału osób trzecich albo przy ich ograniczeniu do grona osób jej najbliższych, który polega na jej poniżeniu we własnym odbiorze, zachwianiu poczuciem swojej wartości, poprzez jej pominięcie, deprecjonowanie jej walorów, umiejętności, pozytywnych cech, dorobku życiowego, w tym zawodowego.

Materiał dowodowy sprawy nie dał podstaw do ustalenia, że istotnie po wydaniu decyzji o zwolnieniu powoda ze służby i powzięciu przez koleżanki i kolegów informacji o przyczynie zwolnienia, zmienili swoje zdanie o osobie powoda i zaczęli go postrzegać inaczej. Z zeznań świadków B. M. i M. M. wynika, że powód był osobą lubianą wśród kolegów i pracowników cywilnych komendy, pozytywnie ocenianą. Taka ocena jego osoby nie zmieniła się po wydaniu decyzji o zwolnieniu powoda ze służby. Współpracownicy niedowierzali, że powód został zwolniony z powodu prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu. Uważali, że zwolnienie go ze służby było niesprawiedliwe. Współczuli mu. Z zeznań powoda w charakterze strony nie wynika, aby ktokolwiek ze współpracowników zaczął traktować go inaczej, gorzej. Takich faktów powód nie przywoływał również w uzasadnieniu pozwu. W tym stanie rzeczy samo odczucie powoda, że utracił dobre imię wśród współpracowników, nie może uzasadniać przyjęcia, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych.

Materiał dowodowy sprawy nie dał również podstaw do przyjęcia aby rozstrój zdrowia, na który powód się powołuje się w uzasadnieniu żądania pozwu, pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze wskazaniem w decyzji o zwolnieniu ze służby, że nastąpiło to z powodu popełnienia wykroczenia.

Jak wynika z zeznań powoda negatywne skutki na zdrowiu zaczął odczuwać jeszcze przed wydaniem decyzji o zwolnieniu go ze służby. Od listopada 2013 roku leczył się z powodu zaburzeń neurastenicznych. Zgłaszał zaburzenia lękowe, stany napięcia, problemy z pamięcią, stany przygnębienia, rozdrażnienia, zmęczenie. W dniu 6 listopada 2013 roku powód złożył wniosek o skierowanie go na komisję lekarską w związku z pogorszeniem stanu zdrowia. Od dnia 23 listopada do 21 marca 2014 roku był czasowo niezdolny do służby. Decyzją z dnia 18 lipca 2014 roku Wojewódzka Komisja Lekarska Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w S. wydała orzeczenie o zdolności powoda do służby, w którym rozpoznano schorzenie powodujące całkowitą niezdolność do służby w postaci przewlekłego

zespołu neurasteniczno – lękowego. Uznano powoda za inwalidę i zaliczono do trzeciej grupy inwalidztwa. Uznano, że inwalidztwo istnieje od 1 kwietnia 2014 roku i nie pozostaje w związku ze służbą. Inwalidztwo jest czasowe. Termin badania kontrolnego wyznaczono na lipiec 2017 roku. Negatywne skutki na zdrowiu powoda ujawniły się zatem przed wydaniem decyzji o zwolnieniu ze służby i wskazaniem w jej uzasadnieniu, że powód prowadził pojazd w stanie po użyciu alkoholu. Ich przyczyną niewątpliwie mogło być wszczęcie przeciwko powodowi postępowania w sprawie o wykroczenie, a następnie postępowania o zwolnienie ze służby, niemniej jednak powód, jak jednoznacznie wskazała na rozprawie w dniu 10 grudnia 2021 roku, opiera roszczenie na fakcie wskazania w decyzji, że został zwolniony z powodu popełnienia wykroczenia, a nie na fakcie samego wszczęcia i prowadzenia przeciwko niemu postępowań dotyczących odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia (postępowania karnego i administracyjnego o zwolnienie ze służby).

Wszczęcie przeciwko powodowi postępowania o zwolnienie ze służby w Policji nie stanowiło również naruszenia zasady równości wobec prawa i dotychczasowej praktyki postępowania w przypadku postawienia funkcjonariuszowi zarzutu popełnienia wykroczenia związanego ze stanem po użyciu alkoholu.

Przepis art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji stanowi, że wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (ust. 1). Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (ust. 2). Cytowane przepisy wymagają zachowania równości i niestosowania dyskryminacji na płaszczyźnie stanowienia prawa (równość wobec prawa) oraz na płaszczyźnie stosowania prawa. Nakaz takiego samego traktowania osób znajdujących się w takiej samej sytuacji oraz odmiennego traktowania osób znajdujących się w sytuacji odmiennej, adresowany jest przede wszystkim do prawodawcy, który tworząc normy generalno-abstrakcyjne, powinien brać pod uwagę konieczność stanowienia norm o takiej samej lub różnej treści w zależności od wskazanych powyżej sytuacji. Równe traktowanie osób wymaga natomiast by organy stosujące prawo dokonywały konkretyzacji norm generalno-abstrakcyjnych w normy konkretno-indywidualne bez nieuzasadnionego różnicowania. Innymi słowy, by nie traktowały odmiennie osób ze względu na takie ich cechy, które nie są prawnie relewantne. Wydawanie odmiennych rozstrzygnięć na skutek innej wykładni prawa oderwane jest od cech podmiotów, których dotyczą rozstrzygnięcia. Nie jest więc skutkiem traktowania odmiennie podmiotów ze względu na takie ich cechy, które nie są prawnie relewantne.

Powód podnosił, że w przypadku problemów alkoholowych wobec innych funkcjonariuszy nie wszczynano postępowania o zwolnienie ze służby, a kierowano ich na terapię. Świadkowie M. M., P. R. i K. S. zeznali jednak, że zasady takie nie dotyczyły funkcjonariuszy, wobec których zostało wszczęte postępowanie o wykroczenie popełnione pod wpływem lub po użyciu alkoholu. Prowadzenie pojazdu pod wpływem lub po użyciu alkoholu było traktowane ze szczególną surowością, a dopuszczenie się takiego czynu było traktowane jak sprzeniewierzenie się honorowi, godności i dobremu imieniu służby. W stosunku do funkcjonariuszy, którzy prowadzili pojazd mechaniczny pod wpływem alkoholu były prowadzone postępowania o zwolnienie ze służby. Postępowanie o zwolnienie ze służby jest niezależne od postępowania karnego w sprawie o wykroczenie lub przestępstwo. Zdarza się, że decyzje o zwolnieniu ze służby wydawane są przed zakończeniem postępowania karnego. Powodowi postawiono zarzut kierowania pojazdem pod wpływem alkoholu, a zatem znajdował się on w innej sytuacji niż funkcjonariusze, którzy wprawdzie mieli problemy z alkoholem, ale nie postawiono im zarzutów i nie było przeciwko nim prowadzone postępowania karne. Sytuacja powoda, któremu postawiono zarzut prowadzenia pojazdu w stanie po użyciu alkoholu, nie jest taka sama jak funkcjonariusza, któremu nie postawiono żadnych zarzutów. Stąd też podjęcie wobec niego innych środków – wszczęcie postępowania o zwolnienie ze służby nie może być uznane za naruszające zasadę równości wobec prawa.

Przepis art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1999 roku o Policji (Dz. U. z 2021 roku, poz. 1882) stanowi, że **polijanta można zwolnić ze służby w przypadkach, gdy wymaga tego ważny interes służby**. Zgodnie natomiast z przepisem art. 39 ust. 1 – 3 tej ustawy **polijanta zawiesza się w czynnościach służbowych** w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego - na czas nie dłuższy niż 3 miesiące (ust. 1). **Polijanta można zawiesić w czynnościach służbowych** w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, nieumyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby - na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy (ust. 2a). W

razie wniesienia przeciwko policjantowi aktu oskarżenia określonego w art. 55 § 1 Kodeksu postępowania karnego przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio. W szczególnie uzasadnionych przypadkach okres zawieszenia w czynnościach służbowych można przedłużyć do czasu ukończenia postępowania karnego.

W świetle treści cytowanych przepisów nie było podstaw prawnych do zawieszenia powoda w czynnościach służbowych – przeciwko powodowi zostało wszczęte postępowanie o wykroczenie, a nie o przestępstwo, o którym mowa w art. 39 ust. 1 i 2. Nie było również podstaw prawnych do nie wszczynania postępowania o zwolnienie ze służby ani wstrzymania toku tego postępowania i wydania decyzji do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o wykroczenie. Postępowanie o zwolnienie powoda ze służby zostało wszczęte po uzyskaniu przez Komendanta Wojewódzkiego Policji informacji o wszczęciu przeciwko powodowi postępowania w sprawie o wykroczenie polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie po użyciu alkoholu. O fakcie tym poinformował pozwanego powód. Następnie pozwany zwrócił się o wydanie kopii akt tego postępowania i dopiero po zapoznaniu się z ich treścią wszczął postępowanie w sprawie o zwolnienie powoda ze służby w Policji. Nadmienić należy, że w aktach tych znajdowały się oświadczenia powoda, z których wynikało, że powód spożywał alkohol (piwo w ilości ok. 0,7 l) oraz kwas chlebowy. Organ w toku postępowania nakierowanego na rozwiązanie stosunku służbowego z policjantem na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy o Policji w związku z postawieniem mu zarzutów popełnienia przestępstwa nie ustala okoliczności ewentualnego popełnienia tego czynu przez policjanta, lecz rozważa, czy w sytuacji przedstawienia skonkretyzowanego zarzutu popełnienia przestępstwa, zachodzi możliwość dalszego pozostawienia policjanta w służbie, czy też ważny interes służby wymaga zwolnienia go ze służby (por. wyrok NSA z dnia 18 czerwca 2021 r., III OSK (...)). Przywołane stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie dotyczy wprawdzie stanu faktycznego, w którym policjantowi postawiono zarzut popełnienia przestępstwa, jednakże z uwagi na fakt, że wykroczenie jest czynem o mniejszym ciężarze gatunkowym, pogląd ten może mieć zastosowanie również w sytuacji, gdy policjantowi postawiono zarzut popełnienia wykroczenia. Pozwany nie miał zatem obowiązku ani wstrzymania się z podjęciem decyzji o wszczęciu postępowania ani też z prowadzeniem tego postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o wykroczenie. Zwolnienie policjanta ze służby ze względu na ważny interes służby pozostaje bez związku z wynikiem prowadzonego postępowania karnego. Oznacza to, że zwolnienie może nastąpić przed zakończeniem postępowania karnego, a rozstrzygnięcie sprawy karnej pozostaje bez wpływu na decyzję w przedmiocie zwolnienia ze służby. W sprawie dotyczącej zwolnienia policjanta ze służby na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji organ nie ma również obowiązku weryfikowania zarzutów przedstawionych policjantowi w toku postępowania karnego, w szczególności nie musi wykazywać winy funkcjonariusza, a tym samym gromadzić dowodów na okoliczność potwierdzenia popełnienia przez policjanta zarzucanych mu przestępstw. Brak wiarygodności osób realizujących służbę publiczną szkodzi zaufaniu publicznemu i podważa autorytet państwa. Istnienie wątpliwości co do zachowania przymiotów niezbędnych do sprawowania funkcji publicznych nie może zatem – mimo niezakończoności jeszcze postępowania karnego – pozbawiać właściwych organów możliwości stosowania wobec funkcjonariuszy publicznych innych, pozakarnych dolegliwości. Takie środki prawne nie są tożsame ze stosowaniem sankcji karnych. Z uwagi na karnoprawną zasadę domniemania niewinności nie jest dopuszczalne jedynie uznanie winy i pociągnięcie do odpowiedzialności karnej bez postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem karnym. Jednakże takich konstytucyjnych gwarancji nie można rozciągać na inne procedury ustawowe, których celem nie jest wymierzenie sankcji karnych. Zasada domniemania niewinności nie może być rozumiana tak szeroko, by wykluczała wiązanie z samym faktem toczącego się postępowania karnego jakichkolwiek konsekwencji prawnych, które w innych procedurach mogą oddziaływać na sytuację podejrzanego lub oskarżonego. (por. wyrok NSA z dnia 20 kwietnia 2021 roku, III OSK 584/21). Nie sposób zatem uznać, że wszczęcie postępowania w sprawie o zwolnienie powoda ze służby, jego prowadzenie i wydanie decyzji było pozbawione podstawy prawnej. Użycie w przepisie art. 41 ust. 2 pkt 5 ustawy z 1990 r. o Policji zwrotu „można zwolnić” oznacza, że zwolnienie policjanta w oparciu o tę podstawę prawną ma charakter fakultatywny i zostało pozostawione tzw. uznaniu administracyjnemu. Organ dysponuje zatem możliwością wyboru skutku prawnego. Możliwość skorzystania przez organ z przyznania mu w ten sposób przez ustawodawcę uprawnień nie oznacza dowolności i nieograniczonego (arbitralnego) czynienia użytku z przyznanymi kompetencjami. Ustawodawca nie zdefiniował określenia "ważny interes służby", jednakże bez wątpienia chodzi tu o dobro interesu służby w kontekście interesu społecznego. Zatem tym zabiegiem legislacyjnym umożliwiono organowi odpowiednią

analizę stanu faktycznego, sprowadzającą się do suwerennej oceny celowości dalszego trwania stosunku służby z funkcjonariuszem i bez wątplenia dano tu prymat ochrony interesu społecznego, umożliwiając jednocześnie możliwość indywidualnej oceny każdego zdarzenia. Przesłanka "ważnego interesu służby" jest tak zwanym zwrotem szacunkowym, czyli rodzajem klauzuli generalnej, której sens, znaczenie i sposób zastosowania należy do organu stosującego ten przepis w kontekście danej sprawy. Odwołanie się w powołanym przepisie do ważnego interesu służby oznacza w istocie, że organ Policji musi dokonać analizy stanu faktycznego, który legł u podstaw wszczęcia postępowania w sprawie i ocenić czy zdarzenia związane ze służbą danego policjanta, kwalifikowane ujemnie w świetle przepisów prawa a także zasad deontologii zawodu policjanta i etosu służby w Policji, nie zawsze zawinione przez policjanta, uzasadniają rozwiązanie stosunku służbowego z funkcjonariuszem. Nie do pogodzenia bowiem z "ważnym interesem służby" jest realizacja zadań służbowych przez policjanta, który utracił przymiot nieposzlakowanej opinii. Policjantów obowiązują szczególnie rygorystyczne wymagania w zakresie przestrzegania prawa i zasad etycznych, co znajduje pełne uzasadnienie w przepisach ustawy z 1990 roku o Policji. Policjant powinien mieć zawsze wzgląd na to, aby swoim postępowaniem umacniać powagę i zaufanie do pełnionych funkcji. Powinien też unikać wszelkich sytuacji zarówno w służbie, jak i w życiu prywatnym, które godziłyby w dobre imię Policji. Decyzja w przedmiocie zwolnienia ze służby pozostaje pod kontrolą sądowoadministracyjną, jednak zakres tej kontroli jest ograniczony, bowiem sąd bada wyłącznie zgodność z prawem podjętego rozstrzygnięcia, nie wnikając natomiast w jego celowość. Z tego względu kontrola sądowa takich decyzji zmierza do ustalenia, czy na podstawie obowiązujących przepisów prawa dopuszczalne było wydanie decyzji, czy organ przy jej wydaniu nie przekroczył granic uznania administracyjnego oraz czy uzasadnił rozstrzygnięcie dostatecznie zindywidualizowanymi przesłankami, w ten sposób, aby nie można mu było zarzucić dowolności. Badaniu podlega zatem, czy przy podjęciu decyzji spełniona została, zawarta w art. 7 k.p.a. powinność uwzględnienia słusznego interesu społecznego i słusznego interesu strony oraz czy respektowana była konstytucyjna zasada równości wobec prawa (por. wyrok NSA z dnia 2 kwietnia 2014 roku, I OSK 440/13). Zasadność wydania decyzji w przedmiocie zwolnienia ze służby podlega zatem ocenie wyłącznie w trybie odwołania od decyzji administracyjnej - w postępowaniu administracyjnym. Powód nie złożył skutecznego odwołania od decyzji i decyzja w przedmiocie jego zwolnienia ze służby nie została zmieniona ani uchylona we właściwym trybie. Decyzja ta jest ostateczna, a Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie jest władny oceniać, czy zostały spełnione przesłanki uzasadniające zwolnienie powoda ze służby, a w konsekwencji, czy zachowanie organu właściwego do podjęcia decyzji w tym przedmiocie było zgodne z prawem. Wskazać przy tym należy, że powód miał możliwość zaskarżenia przedmiotowej decyzji, czego nie uczynił w przepisany termin. Nie wniósł również o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. Po prawomocnym uniewinnieniu od zarzutu popełnienia wykroczenia powód mógł również wnieść o wznowienie postępowania zakończonych ostateczną decyzją w przedmiocie zwolnienia ze służby. Takiego postępowania jednak nie zainicjował.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, że powód nie wykazał, aby zarówno wydanie decyzji o zwolnieniu go ze służby jak i wskazanie w jej treści, że prowadził pojazd w stanie po użyciu alkoholu, było bezprawne. Nie wykazał powód także faktu naruszenia przez pozwanego wskazanych w uzasadnieniu żądania pozwu dóbr osobistych. Brak jest zatem przesłanek uzasadniających ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych i urzędowych złożonych przez strony oraz zawartych w aktach osobowych powoda, aktach postępowania administracyjnego prowadzonego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w S., aktach Sądu Rejonowego w Świnoujściu o sygn. akt II W 480 /13 oraz aktach tutejszego Sądu o sygn. akt IX Po 39/16, co do prawdziwości i wiarygodności których żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń. Nadto Sąd poczynił ustalenia faktyczne na podstawie zeznań świadków B. M., M. M., K. S., A. O. i P. R. oraz na podstawie zeznań powoda w charakterze strony, które były w ocenie Sądu wiarygodne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 par. 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zasądzona z tego tytułu na rzecz strony pozwanej kwota 3 600 złotych obejmuje wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej,

którego wysokość ustalono na podstawie przepisu par. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.)

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji.

sędzia Małgorzata Janik - Białek

Sędzia Małgorzata Janik - Białek